

Цвѣтъко. Това го чухми. Но вижда са чи не е истина. Оня който ни го каза, трѣба да е излѣганъ въ мислитѣ си; защото Цоко е познатъ съ добритѣ си дѣла, и невъзможно е да си почерпи душата.

Кардамъ. Ако е Цоко разговарялъ нѣщо тайно съ посланника, то той трѣба люто да са накаже; нѣ азъ вѣрвамъ на думитѣ ви, и го считамъ за единъ най-вѣренъ мой предводителъ.

Цоко. Менѣ ми е много драго госпо царю за повѣреніето що ми засвидѣтелствувате. Но жаль ма е, за дето чувамъ такива съмнѣнія върху ми.

Кардамъ. Бѣди спокоенъ Цоко; надѣвамъ са съ помощта на Небето сичко да са поправи и положи въ добъръ редъ. Стига да сме живи и зрави.

Боулъ. (къмъ Цока) Ако сме нѣщо за тебъ продумали, ние го казахми предъ очитѣ ти, за да не помислишъ че сме ти неприятелѣ. А ти като си правъ, негрѣба да са сърдишъ.

Кардамъ. А ти Цоко не каза нищо за мирѣтъ, съ когото ни молятъ Византійцитѣ.

Цоко. Отъ мене свѣтъ не търсете. Азъ нѣмамъ мирна кръвъ, за да можъ да говоръжъ мъдро и умно. Длъжността ми е само да изпълнявамъ каквото ми са заповѣда, и нищо друго.

ЯВЛЕНІЕ ДЕСЕТО.

Горѣитѣ, Драгомирѣ, Теоханѣ.

Кардамъ. (къмъ Теохана) Погледай имъ въ лицето посланиче. Никой отъ тѣхъ не ще миръ, сичкитѣ искатъ награда за побѣдѣта която ви нанесохми, нещемъ да ни останѣтъ трудовѣтъ ненаплатени. Зотова ще проводъжъ двама посланници, които да явѣтъ на царя ти че искамъ данѣкъ, и ако би да ся откаже да не ми го плаща, скоро ще ся явѣ самъ прѣдъ вратата на столицѣтъ ви за да го зема. Разумявашъ ли? Това е нашето желаніе.—Сега си свободенъ, иди